

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2013 roku (...) S.A. z siedzibą we W. – leasingodawca i spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy al. (...)/B3 – leasingobiorca, reprezentowana przez B. Z., zawarły umowę leasingu finansowego nr (...). Na mocy w/w kontraktu leasingodawca zobowiązał się do nabycia i przekazania leasingobiorcy na czas trwania umowy (kontrakt zawarty na okres 36 miesięcy) samochodu osobowego marki M. (...). Strony wartość przedmiotu leasingu ustaliły na kwotę 110 000 zł. Leasingobiorca na mocy w/w umowy zobowiązał się do uiszczenia opłaty wstępnej w kwocie 9 900 zł (płatnej w dacie zawarcia umowy) oraz comiesięcznych opłat leasingowych w wysokości 3 801,96 zł, płatnych do dziesiątego dnia każdego miesiąca, począwszy od 10 lutego 2013 roku.

Na mocy postanowienia § 10 umowy jej integralną część stanowiły ogólne warunki umowy leasingu finansowego z dnia 3 września 2012 roku – uchwała Zarządu (...) S.A. nr (...). W § 24 ust. 1 lit. a ogólnych warunków umowy leasingu finansowego wskazano, że umowa może zostać przez leasingodawcę wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przed terminem jej zakończenia w przypadku gdy, leasingobiorca dopuszcza się zwłoki w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez leasingodawcę dodatkowego terminu do jej zapłaty z zagrożeniem możliwości wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym w przypadku nieuiszczenia tej opłaty w tym terminie. Zgodnie zaś z postanowieniem § 27 ust. 1 w/w dokumentu, w przypadku, gdy leasingobiorca utraci prawo do nabycia własności przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy lub gdy umowa zostanie wypowiedziana przed terminem jej zakończenia albo w inny sposób rozwiązana zobowiązany jest on zwrócić przedmiot leasingu, na własny koszt i ryzyko wraz ze wszystkimi dokumentami i kompletnym fabrycznym wyposażeniem, do siedziby leasingodawcy lub miejsca przez niego wskazanego, celem jego protokolarnego odbioru.

Samochód osobowy marki M. (...), nr VIN: (...), rok produkcji 2006 został nabyty przez (...) S.A. od Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. w dniu 10 stycznia 2013 roku za cenę 110 000 zł. W dniu 11 stycznia 2013 roku (...) S.A. przekazał spółce (...) sp. z o.o., reprezentowanej przez oskarżonego B. Z., samochód osobowy marki M. (...), nr VIN: (...).

Spółka (...) sp. z o.o. uiszczyła na rzecz (...) S.A. opłatę wstępną w kwocie 9 900 zł (w dniu zawarcia umowy leasingu finansowego) oraz cztery opłaty leasingowe. Kolejne świadczenia, pomimo upływu terminu płatności, nie były spełniane przez leasingobiorcę – spółkę (...) sp. z o.o. Pismem z dnia 4 lipca 2013 roku (...) S.A. wezwał (...) sp. z o.o. do wykonania zobowiązania umownego, tj. uiszczenia opłaty leasingowej nr 6 w kwocie 3 801,96 zł w terminie do dnia 11 lipca 2013 roku, zawiadamiając, iż w przypadku niezastosowania się do przedmiotowego wezwania, umowa leasingu zostanie rozwiązana w trybie natychmiastowym, stosownie do postanowienia § 24 ust. 1 lit. a ogólnych warunków umowy leasingu finansowego.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku, wystosowanym do (...) sp. z o.o., (...) S.A., działając zgodnie z postanowieniem § 24 ust. 1 lit. a ogólnych warunków umowy leasingu finansowego, wypowiedział umowę leasingu nr (...) pod warunkiem zawieszającym – pod warunkiem uiszczenia przez leasingobiorcę w nieprzekraczalnym terminie do dnia 22 sierpnia 2013 roku pełnej kwoty zaległości, tj. 11 309,41 zł wraz z należnymi odsetkami oraz kwoty 3 690 zł tytułem opłaty manipulacyjnej za wyznaczenie dodatkowego, ostatecznego terminu płatności. Jednocześnie spółka (...) sp. z o.o. wezwana została do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu. Pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu z dnia 7 stycznia 2013 roku, zostało doręczone na adres siedziby (...) sp. z o.o. w dniu 12 sierpnia 2013 roku. Odebrała je pracownica recepcji (...) S.A., mającej siedzibę pod tym samym adresem, co (...) sp. z o.o., M. C.. M. C. oraz M. B. zwyczajowo, za zgodą oskarżonego B. Z., odbierały korespondencję kierowaną do (...) sp. z o.o., pomimo, iż nie pozostawały związane jakimkolwiek węzłem obligacyjnym z w/w podmiotem. Wszystkie listy adresowane do spółki (...) sp. z o.o. przekazywane były do sekretariatu (...) S.A., tam je segregowano, wprowadzono do systemu i

umieszczano w odpowiedniej przegródce, a następnie przekazywano osobiście oskarżonemu lub jego pracownikowi A. K.. Opisana praktyka nigdy nie spotkała się z zastrzeżeniami ze strony oskarżonego B. Z..

Doręczenie pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu finansowego nr (...) zostało zarejestrowane w bazie dokumentów firmowych, prowadzonej przez sekretariat (...) S.A., z datą 12 sierpnia 2013 roku. Nie odnotowano by list ten nie został przekazany adresatowi.

Zarządzana przez oskarżonego spółka, pomimo wezwania do wykonania zobowiązania umownego, zaniechała spełnienia świadczeń pieniężnych na rzecz (...) S.A. B. Z. po upływie terminu wypowiedzenia umowy leasingu finansowego nr (...), tj. po dniu 22 sierpnia 2013 roku, wbrew ciążącemu nań, na podstawie § 27 ust. 1 ogólnych warunków umowy leasingu finansowego, obowiązki (wyraźnie podkreślonego w piśmie z dnia 8 sierpnia 2013 roku), nie wydał należącego do leasingodawcy przedmiotu umowy – samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...).

Z uwagi na uchylanie się przez oskarżonego od wykonania zobowiązań kontraktowych, (...) S.A. zleciła spółce (...) S.A. z siedzibą w W. podjęcie czynności, zmierzających do uzyskania wymagalnych świadczeń pieniężnych oraz wydania przez oskarżonego przedmiotu leasingu. Stosowne działania podejmowane były przez świadka A. B.. Świadek w dniu 3 października 2013 roku udał się pod adres siedziby spółki (...) sp. z o.o., jednakże nikogo tam nie zastał, nie stwierdził również, by w pobliżu wskazanej lokalizacji znajdował się samochód marki M. (...), stanowiący przedmiot zobowiązania. Bezskuteczne okazały się również czynności egzekucyjne podejmowane w miejscu zamieszkania oskarżonego (świadek nie zastał B. Z.). A. B. skontaktował się telefonicznie z pracownikiem spółki (...) sp. z o.o., informując o konieczności niezwłocznego zwrotu przedmiotu leasingu. Pracownik spółki oświadczył, iż wiadomość ta zostanie przekazana oskarżonemu. W dniu 16 października 2013 roku do oskarżonego wystosowano kolejne wezwanie do wydania samochodu, które podjęto (w dniu 18 października 2013 roku), pozostawiając je bez odpowiedzi (kolejne wezwanie z dnia 2 grudnia 2013 roku również nie odniosło zamierzonego skutku). Świadek A. B. udał się także pod adres siedziby spółki Hotel (...) sp. z o.o., w której zarządzie zasiada oskarżony. Obecny na miejscu dyrektor hotelu (...) obiecał przekazać oskarżonemu prośbę o kontakt telefoniczny ze świadkiem i jak najszybsze oddanie samochodu. Przedsięwzięte czynności, zmierzające do wyegzekwowania ciążących na oskarżonym zobowiązań umownych, okazały się nieskuteczne. B. Z. nie wydał przedmiotu własności leasingodawcy, nie uregulował również wymagalnych opłat leasingowych.

Samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...) znajdował się we władaniu oskarżonego B. Z. od dnia 11 stycznia 2013 roku do maja 2014 roku.

Wartość leasingowanego pojazdu nie przekraczała 76 000 zł.

Na poczet umowy leasingu nr (...) oskarżony po sierpniu 2013 roku dokonał 3 płatności po 5 000 zł każda. Przelewy zostały wykonane w dniu 20 stycznia 2014 roku, w dniu 22 stycznia 2014 roku i w dniu 27 stycznia 2014 roku. W maju 2014 roku B. Z. przekazał spółce (...) S.A. samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego B. Z. (k. 81, k. 155-157), zeznań świadka M. B. (k. 62, k. 195-196), zeznań świadka M. C. (k. 54, k. 196), zeznań świadka A. B. (k. 30-31, k. 195), dokumentów leasingowych (k. 7-28), kopii zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 45-50), wydruków systemu (k. 56-58), pisma z (...) S.A. (k. 66), oryginału zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 69), dokumentacji z (...) S.A. (k. 127-134, k. 140-146), kserokopii noty księgowej (k. 150), kserokopii polisy (k. 151-152), odpisu pełnomocnictwa (k. 153), pisma z (...) S.A. (k. 167-168, k. 169-175, k. 180), wydruku (k. 194), karty karnej (k. 191)

Oskarżony B. Z. (k. 73, k. 81, k. 155-157), tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i jurysdykcyjnego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, wyjaśniając, że umowa leasingu finansowego nr (...) z dnia 7 stycznia 2013 roku nie została skutecznie rozwiązana, jako że pisemne oświadczenie o jej wypowiedzeniu nie zostało mu doręczone. Kierowaną doń przez (...) S.A. korespondencję dotyczącą umowy leasingu odebrały pracownice sekretariatu spółki (...) S.A., nie zaś upoważniony pracownik spółki zarządzanej przez oskarżonego. Wskazał, że pracownice spółki (...) S.A. nie miały umocowania do odbierania przesyłek adresowanych do spółki (...)

sp. z o.o. (w szczególności korespondencji, której odbiór wymagał stosownego potwierdzenia). Oskarżony wyjaśnił, że zgodnie z obowiązującą praktyką, jeżeli doręczyciel zgłaszał pracownicy sekretariatu spółki (...) S.A., że ma listy polecane lub za zwrotnym potwierdzeniem odbioru dla (...) sp. z o.o., wówczas wzywane były osoby uprawnione – oskarżony lub A. K., pod ich nieobecność korespondencja nie była odbierana, a listonosz zostawiał awizo. Oskarżony zaprzeczył, by (...) S.A. kiedykolwiek wystosował do niego korespondencję mailową dotyczącą rozwiązania umowy. Oskarżony zaznaczył również, iż w jego ocenie treść wystosowanego przez (...) S.A. pisma z dnia 8 sierpnia 2013 roku nie jest jednoznaczna. Może być traktowana nie tylko jako wypowiedzenie umowy, ale także „groźba jej rozwiązania”. Wskazał, że przeciwko przyjęciu, iż doszło do rozwiązania umowy leasingu finansowego świadczy wystawienie przez (...) S.A. faktury VAT już po upływie terminu wypowiedzenia zobowiązania kontraktowego, jak również zawarcie przez (...) S.A. umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w styczniu 2014 roku, w której jako korzystającego z samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) wymieniono (...) sp. z o.o. Podkreślił, że samochód został zwrócony leasingodawcy w maju 2014 roku, a do dnia przesłuchania na rozprawie głównej, tj. 22 stycznia 2015 roku, nie doszło do rozliczenia wzajemnych świadczeń stron (w ocenie oskarżonego spełnione przez niego świadczenia przewyższały wysokość zobowiązania umownego).

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego, sąd uznał je za wiarygodne jedynie w części i wyłącznie w tym zakresie mogły one stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Zdaniem sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których kwestionuje on swoje sprawstwo nie zasługują na wiarę. Twierdzenie oskarżonego, jakoby pracownice spółki (...) S.A., której siedziba znajdowała się pod tym samym adresem, co siedziba spółki zarządzanej przez oskarżonego, nie były uprawnione do odbierania korespondencji adresowanej do (...) sp. z o.o., w szczególności przesyłek, których odbiór wymagał odpowiedniego potwierdzenia, pozostają w sprzeczności z tożsamymi w swej treści zeznaniami świadków: M. B. i M. C.. Przesłuchiwane w charakterze świadków pracownice (...) S.A. wskazały, iż stosowany przez nie system odbioru korespondencji nigdy nie był kwestionowany przez oskarżonego B. Z.. W/w podkreśliły, iż wszelka korespondencja kierowana do (...) sp. z o.o. przekazywana była niezwłocznie oskarżonemu lub jego pracownikowi A. K.. Wyjaśnienia oskarżonego w omawianym zakresie nie korespondują również z innymi dowodami przeprowadzonymi w niniejszej sprawie. W toku postępowania wykazano, iż w bazie dokumentów firmowych, prowadzonej przez pracownice sekretariatu spółki (...) S.A. (k. 56-58) zarejestrowane zostały przesyłki wystosowane do (...) sp. z o.o. przez (...) S.A., oraz przez (...) S.A., której leasingobiorca polecił przeprowadzenie stosownych czynności windykacyjnych, celem realizacji zobowiązań z umowy leasingu finansowego z dnia 7 stycznia 2013 roku.

Sąd odmówił również wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim przeczył on, by (...) S.A. kiedykolwiek wystosował do niego korespondencję mailową dotyczącą rozwiązania umowy leasingu. Ze znajdujących się w aktach sprawy wydruków korespondencji mailowej kierowanej przez (...) S.A. do spółki (...) sp. z o.o. (k. 143-146) wynika, że oskarżony w dniu 12 sierpnia 2013 roku poinformowany został o wypowiedzeniu umowy leasingu oraz poproszony o pilny kontakt, w celu ustalenia ostatecznego terminu spłaty całości zadłużenia lub zwrotu przedmiotu leasingu. W dniu 20 sierpnia 2013 roku do oskarżonego wystosowano kolejny mail z informacją o wypowiedzeniu umowy oraz wezwaniem do „wyzerowania salda”, zgodnie z warunkami wypowiedzenia (do 22 sierpnia). Co pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią złożonych przez oskarżonego wyjaśnień.

Świadek M. B. (sekretarka w spółce (...) S.A. z siedzibą w W. przy al. (...)) zeznała (k. 62, k. 195-196), że grzecznościowo odbiera korespondencję adresowaną do (...) sp. z o.o., mającej siedzibę w tym samym budynku. Jeżeli listonosz nie ma możliwości przekazania przesyłki bezpośrednio do spółki (...) sp. z o.o., wówczas pozostawia ją w sekretariacie spółki (...) S.A. – jest ona odbierana przez pracownice sekretariatu, które następnie skanują kopertę – informacyjnie, dla potwierdzenia wpływu i daty doręczenia (w postępowaniu przygotowawczym świadek zeznała, iż wszystkie doręczone do sekretariatu spółki (...) S.A. listy są otwierane oraz skanowane) i umieszczają korespondencję w przegródce (...) sp. z o.o. Wpływ korespondencji rejestrowany jest w specjalnym systemie, który nie umożliwia jednakże ustalenia czy przesyłka została fizycznie odebrana przez adresata. W dalszej kolejności korespondencja jest wręczana oskarżonemu B. Z. lub A. K.. Świadek podkreśliła, że oskarżony nigdy nie zgłaszał zastrzeżeń, co do sposobu odbioru korespondencji. Wskazała również, iż opisana powyżej praktyka jest nadal stosowana. Świadek stwierdziła, iż na okazanej jej zwrotce – potwierdzeniu odbioru nr (...) (k. 26) widnieje nakreślony przez nią podpis.

Z zeznań świadka M. C. (w 2013 roku była zatrudniona w spółce (...) S.A. z siedzibą w W. przy al. (...)) wynika (k. 54, k. 196), że świadek odbierała korespondencję adresowaną do (...) sp. z o.o., w tym przesyłki za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Wszystkie listy przekazywane były do sekretariatu, tam je segregowano, wprowadzano do systemu i umieszczano w odpowiedniej przegródce. Świadek wskazała, iż wszelkie przesyłki były przekazywane oskarżonemu lub jego pracownikowi Panu K.. W postępowaniu przygotowawczym świadek zeznała, iż przesyłki po ich odbiorze są otwierane, skanowane i przesyłane mailem na ogólny adres spółki. W postępowaniu jurysdykcyjnym M. C. wskazała, że nigdy nie otwierała i nie skanowała całości dokumentów, wystosowanych do podmiotów innych niż (...) S.A., poprzestawała na zeskanowaniu koperty i umieszczeniu stosownej informacji w systemie. Zaznaczyła przy tym, iż oskarżony nigdy nie kwestionował odbioru korespondencji kierowanej do (...) sp. z o.o. przez pracowników sekretariatu spółki (...) S.A. Świadek wskazała, iż na okazanych jej zwrotkach – potwierdzeniach odbioru o numerach: (...) (wypowiedzenie umowy leasingu – k. 24) i (...) (k. 26) widnieją jej podpisy, zaś zwrotka nr (...) (k. 26) podpisana została przez M. B..

Przesłuchiwany w charakterze świadka A. B. zeznał (k. 30-31, k. 195), że ze znajdujących się w jego posiadaniu dokumentów wynika, że (...) S.A. w dniu 7 stycznia 2013 roku zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przy al. (...)/B3, reprezentowaną przez prezesa zarządu B. Z., umowę leasingu finansowego nr (...). Przedmiotem wskazanej umowy było odpłatne korzystanie z samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...), zaś jego wartość w chwili zawarcia umowy określono na kwotę 110 000 zł. Leasingobiorca uiszczył jedynie cztery raty leasingu, po czym zaprzestał realizowania zobowiązania umownego, w związku z czym pismem z dnia 8 sierpnia 2013 roku (doręczonym na adres siedziby spółki (...) sp. z o.o. w dniu 12 sierpnia 2013 roku) wypowiedziano w/w kontrakt. Pomimo upływu terminu wypowiedzenia, oskarżony nie uiszczył należnych (...) S.A. świadczeń, nie zwrócił również stanowiącego własność leasingodawcy samochodu. Z uwagi na uchylanie się przez oskarżonego od wykonania ciężących nań obowiązków, (...) S.A. polecił świadkowi przeprowadzenie czynności zmierzających do wyegzekwowania należności. W tym celu A. B. w dniu 3 października 2013 roku udał się pod adres siedziby spółki (...) sp. z o.o., jednakże nikogo tam nie zastał, nie stwierdził również, by w pobliżu wskazanej lokalizacji znajdował się samochód marki M. (...), stanowiący przedmiot zobowiązania. Bezskuteczne okazały się również czynności egzekucyjne podejmowane w miejscu zamieszkania oskarżonego (świadek nie zastał B. Z.). Świadek zeznał, iż następnie skontaktował się telefonicznie z pracownikiem spółki (...) sp. z o.o., informując o konieczności niezwłocznego zwrotu przedmiotu leasingu. Pracownik spółki oświadczył, iż wiadomość ta zostanie przekazana oskarżonemu. W dniu 16 listopada 2013 roku do oskarżonego wystosowano kolejne wezwanie do wydania samochodu, które podjęto, pozostawiając je bez odpowiedzi (kolejne wezwanie z dnia 2 grudnia 2013 roku również nie odniosło zamierzonego skutku). Z zeznań złożonych przez świadka wynika, iż ponowił on opisane powyżej czynności, zmierzające do wyegzekwowania należnego świadczenia. Świadek udał się także pod adres siedziby spółki Hotel (...) sp. z o.o., w której zarządzie zasiada oskarżony. Obecny na miejscu dyrektor hotelu (...) obiecał przekazać oskarżonemu prośbę o kontakt telefoniczny ze świadkiem i jak najszybsze oddanie samochodu.

Oceniając zeznania świadków: M. B., M. C. i A. B., sąd uznał, iż w/w składali szczere zeznania i starali się relacjonować zdarzenia w sposób, w jaki je zapamiętali. W ocenie sądu zeznania wymienionych świadków zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności. Są oni osobami obcymi dla oskarżonego. W niniejszej sprawie brak jest motywu, dla którego w/w świadkowie mieliby zeznawać nieprawdę, bądź zatajać prawdę. Sposób składania przez nich zeznań w toku postępowania, szczegółowość relacji, brak własnych ocen zaistniałego zdarzenia świadczą o tym, iż opisali oni zachowanie oskarżonego zgodnie z rzeczywistością. Ich zeznania są wyważone i spójne, tworzą logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając. Co więcej, treść złożonych przez nich zeznań znajduje potwierdzenie w zgromadzonych w przedmiotowym postępowaniu dowodach dokumentarnych, dotyczących realizacji i rozwiązania umowy leasingu finansowego z dnia 7 stycznia 2013 roku o nr (...). Drobne różnice w zeznaniach świadka M. B. i M. C., złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i na rozprawie głównej (dotyczące otwierania, skanowania i wprowadzania do systemu przesyłek adresowanych do (...) sp. z o.o.), nie przesądzają o ich wewnętrznej sprzeczności, są nieuniknione, wynikają bowiem z uszczegółowienia opisu zdarzenia w postępowaniu jurysdykcyjnym, poprzez odpowiedzi na konkretne pytania. Przesłuchiwana na rozprawie głównej M. C. zaznaczyła, iż opisana procedura postępowania z

dokumentami, dotyczy tylko korespondencji kierowanej do (...) S.A., przesyłki adresowane do innych podmiotów nie są otwierane, poprzestaje się na zeskanowaniu kopert, dla potwierdzenia ich wpływu i daty doręczenia.

Z umowy leasingu finansowego nr (...) (k. 7-8), zawartej w dniu 7 stycznia 2013 roku pomiędzy (...) S.A. z siedzibą we W. – leasingodawcą a leasingobiorcą – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez oskarżonego B. Z. wynika, iż leasingodawca zobowiązał się do nabycia i przekazania leasingobiorcy na czas trwania umowy (kontrakt zawarty na okres 36 miesięcy) samochodu osobowego marki M. (...). Strony wartość przedmiotu leasingu ustaliły na kwotę 110 000 zł. Leasingobiorca na mocy w/w umowy zobowiązał się do uiszczenia opłaty wstępnej w kwocie 9 900 zł (płatnej w dacie zawarcia umowy) oraz comiesięcznych opłat leasingowych, płatnych do dziesiątego dnia każdego miesiąca, począwszy od 10 lutego 2013 roku.

Z ogólnych warunków umowy leasingu finansowego z dnia 3 września 2012 roku –uchwała Zarządu (...) S.A. nr (...) (k. 11-14), stanowiących integralną część umowy z dnia 7 stycznia 2013 roku (postanowienie § 10 kontraktu), wynika, że umowa może zostać przez leasingodawcę wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przed terminem jej zakończenia w przypadku gdy, leasingobiorca dopuszcza się zwłoki w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez leasingodawcę dodatkowego terminu do jej zapłaty z zagrożeniem możliwości wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym w przypadku nieuiszczenia tej opłaty w tym terminie (§ 24 ust. 1 lit. a). W przypadku, gdy leasingobiorca utraci prawo do nabycia własności przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy lub gdy umowa zostanie wypowiedziana przed terminem jej zakończenia albo w inny sposób rozwiązana zobowiązany jest on zwrócić przedmiot leasingu, na własny koszt i ryzyko wraz ze wszystkimi dokumentami i kompletnym fabrycznym wyposażeniem, do siedziby leasingodawcy lub miejsca przez niego wskazanego, celem jego protokolarnego odbioru (§ 27 ust. 1).

Z protokołu zdawczo – odbiorczego do umowy leasingu nr (...) (k. 15-16) wynika, że w dniu 11 stycznia 2013 roku (...) S.A. przekazał spółce (...) sp. z o.o., reprezentowanej przez oskarżonego B. Z., samochód osobowy marki M. (...), nr VIN: (...).

Z pisma z dnia 4 lipca 2013 roku (k. 167, k. 175) wynika, iż (...) S.A. wezwał (...) sp. z o.o. do wykonania zobowiązania umownego, tj. uiszczenia opłaty leasingowej nr 6 w kwocie 3 801,96 zł w terminie do dnia 11 lipca 2013 roku, zawiadamiając, iż w przypadku niezastosowania się do przedmiotowego wezwania, umowa leasingu zostanie rozwiązana w trybie natychmiastowym, stosownie do postanowienia § 24 ust. 1a ogólnych warunków umowy.

Z pisma z dnia 8 sierpnia 2013 roku, wystosowanego do (...) sp. z o.o. (k. 22-23), wynika, że (...) S.A., działając zgodnie z § 24 ust. 1a OWUL, wypowiedział umowę leasingu nr (...) pod warunkiem zawieszającym – pod warunkiem uiszczenia w nieprzekraczalnym terminie do dnia 22 sierpnia 2013 roku pełnej kwoty zaległości, tj. 11 309,41 zł wraz z należnymi odsetkami oraz kwoty 3 690 zł tytułem opłaty manipulacyjnej za wyznaczenie dodatkowego, ostatecznego terminu płatności. Jednocześnie spółka (...) sp. z o.o. wezwana została do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu.

Z potwierdzenia odbioru przesyłki o nr (...) (k. 24-25, k. 45-46, k. 69), wynika, że wskazane powyżej pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu z dnia 7 stycznia 2013 roku, zostało doręczone na adres siedziby (...) sp. z o.o. w dniu 12 sierpnia 2013 roku.

Z wydruku z bazy dokumentów firmowych, prowadzonej przez sekretariat (...) S.A. (k. 56-58), wynika, że doręczenie pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu finansowego nr (...) zostało zarejestrowane w systemie z datą 12 sierpnia 2013 roku.

Z korespondencji mailowej kierowanej przez (...) S.A. do spółki (...) sp. z o.o. (k. 143-146) wynika, że oskarżony w dniu 12 sierpnia 2013 roku poinformowany został o wypowiedzeniu umowy leasingu oraz poproszony o pilny kontakt, w celu ustalenia ostatecznego terminu spłaty całości zadłużenia lub zwrotu przedmiotu leasingu. W dniu 20 sierpnia

2013 roku do oskarżonego wystosowano kolejny mail z informacją o wypowiedzeniu umowy oraz wezwaniem do „wyzerowania salda”, zgodnie z warunkami wypowiedzenia (do dnia 22 sierpnia 2013 roku).

Z pisma (...) S.A. z dnia 19 stycznia 2015 roku (k. 140) wynika, że na poczet umowy leasingu nr (...) oskarżony po sierpniu 2013 roku dokonał 3 płatności po 5 000 zł każda. Przelewy zostały wykonane w dniu 20 stycznia 2014 roku, w dniu 22 stycznia 2014 roku i w dniu 27 stycznia 2014 roku.

Za wiarygodne sąd uznał dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i ujawnione w toku rozprawy. Dokumenty te nie budzą wątpliwości sądu co do swojej autentyczności, nie były również kwestionowane przez żadną ze stron.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, w świetle poczynionej oceny dowodów, sąd doszedł do przekonania, że oskarżony jest winny, tego że w dniu 23 sierpnia 2013 roku w W. przy al. (...) 93/B3, będąc prezesem spółki (...) sp. z o.o., przywłaszczył powierzone mu na podstawie umowy leasingu finansowego nr (...) mienie w postaci pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości nie większej niż 76 000 zł, w ten sposób, że mimo posiadanej wiedzy o wypowiedzeniu umowy, skutkującej obowiązkiem zwrotu samochodu właścicielowi, nie zwrócił pojazdu ani też nie nastąpiła spłata zadłużenia, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą we W., tj. popełnienia występku z art. 284 § 2 kk.

Istota przestępstwa przywłaszczenia polega na bezprawnym potraktowaniu przez sprawcę czynu zabronionego uzyskanej wcześniej cudzej rzeczy jak swojej własnej. Najczęściej w rachubę wchodzić będzie takie zachowanie, które będzie jednoznacznie wskazywać na traktowanie cudzej rzeczy lub prawa majątkowego jak swojego własnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 roku, II KK 221/08, Prok. i Pr. - wkł. 2009, Nr 5, poz. 13). Oczywiście nie musi to być tylko czynność prawna charakterystyczna dla właściciela (np. ogłoszenie o możliwości kupienia danej rzeczy), ale w rachubę wchodzi tu jakikolwiek uzewnętrzniiony przejaw traktowania danej rzeczy jak swojej własnej. Zamiar przywłaszczenia (animus rem sibi habendi) musi być przy tym powiązany ze świadomością sprawcy o braku tytułu prawnego ku temu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 roku, IV KK 34/07, Prok. i Pr. - wkł. 2007, Nr 10, poz. 7). Analogicznie jak przy kradzieży, cel sprawcy sprowadza się do nieodwracalnego pozbawienia właściciela określonego składnika jego mienia i uczynienie z niego swojej własności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2005 roku, V KK 15/05, Prok. i Pr. - wkł. 2006, Nr 2, poz. 7). Nie chodzi tu więc wyłącznie o zamiar sprawcy polegający na zerwaniu więzi prawnej łączącej cudzą rzecz ruchomą z jej właścicielem, ale sprawcy musi towarzyszyć chęć potraktowania tej rzeczy jako swojej własnej.

Dla bytu przywłaszczenia konieczne jest, aby sprawca był posiadaczem samoistnym lub zależnym cudzej rzeczy, a więc aby posiadał jakiegokolwiek prawa do władania rzeczą. Jeśli jest on wyłącznie dzierżycielem danej rzeczy (przechowawca, przewoźnik), to nie ma on żadnych praw do dysponowania cudzą rzeczą, a w szczególności żadnych praw do używania cudzej rzeczy i włada nią tylko w imieniu i na rzecz właściciela lub innej, uprawnionej osoby trzeciej.

Typ kwalifikowany przywłaszczenia - sprzeniewierzenie (art. 284 § 2 kk) polega na przywłaszczeniu rzeczy ruchomej, która została wcześniej sprawcy powierzona przez uprawnionego na mocy np. umowy najmu, użyczenia, przechowania. Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z określeniem sposobu postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 lutego 2014 roku, II AKA 15/14, L.). Dla ustalenia odpowiedzialności karnej na podstawie art. 284 § 2 kk nie jest konieczne powierzenie rzeczy przy zachowaniu szczególnej formy prawnej, jak również nie jest wymagane, aby powierzający określił precyzyjnie zakres uprawnień i obowiązków osoby, której rzecz jest przekazywana. Istotne jest natomiast to, aby z okoliczności towarzyszących powierzeniu wynikało, że rzecz jest przekazywana jedynie czasowo bez prawa dysponowania, w tym w szczególności prawa rozporządzania rzeczą jak własną.

Czyn zabroniony stypizowany w art. 284 § 2 kk stanowi przestępstwo materialne, którego można dopuścić się zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie. Należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych, które mogą być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Kodeks wymaga bowiem, aby działanie sprawcy było ukierunkowane

na określony cel, którym jest włączenie rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią, jak z własnym składnikiem majątkowym.

W niniejszej sprawie, postępowanie dowodowe wykazało, że oskarżony B. Z., pomimo ciężącego nań, na podstawie postanowienia § 27 ust. 1 ogólnych warunków umowy leasingu finansowego z dnia 3 września 2012 roku – uchwała Zarządu (...) S.A. nr (...), stanowiących integralną część umowy leasingu finansowego z dnia 7 stycznia 2013 roku nr (...), obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu leasingodawcy w przypadku rozwiązania stosunku obligacyjnego, zaniechał wydania właścicielowi samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), traktując go jak składnik swego majątku. Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało w sposób niebudzący wątpliwości, iż oskarżony został należycie poinformowany o rozwiązaniu węzła obligacyjnego, uprawniającego go do korzystania ze wskazanego pojazdu na skutek pisemnego oświadczenia leasingodawcy o wypowiedzeniu umowy. Treść pisma z dnia 8 sierpnia 2013 roku, wystosowanego do (...) sp. z o.o. (doręczonego w dniu 12 sierpnia 2013 roku, z którym oskarżony miał możliwość zapoznania się przed upływem wskazanego w nim okresu wypowiedzenia) wykazuje w sposób jednoznaczny, że (...) S.A., działając zgodnie z § 24 ust. 1 lit. a OWUL, wypowiedział umowę leasingu nr (...) pod warunkiem zawieszającym – pod warunkiem uiszczenia w nieprzekraczalnym terminie do dnia 22 sierpnia 2013 roku pełnej kwoty zaległości, tj. 11 309,41 zł wraz z należnymi odsetkami oraz kwoty 3 690 zł tytułem opłaty manipulacyjnej za wyznaczenie dodatkowego, ostatecznego terminu płatności. Jednocześnie spółka (...) sp. z o.o. wezwana została do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu. Nie sposób podzielić stanowiska oskarżonego, iż brzmienie korespondencji pozwalało na potraktowanie przywołanego dokumentu jako „groźby rozwiązania umowy”, nie wywołującego dalej idących skutków prawnych. Co więcej, oskarżony B. Z. został poinformowany o właściwym charakterze oświadczenia z dnia 8 sierpnia 2013 roku w wystosowanych doń przez (...) S.A. wiadomościach mailowych, w których jednoznacznie wskazywano na wypowiedzenie umowy leasingu finansowego z dnia 7 stycznia 2013 roku. Podkreślenia wymaga fakt, iż w ocenie Sądu korespondencja kierowana do oskarżonego była odebrana przez osobę przez niego do tego upoważnioną. Oskarżony w sposób dorozumiany zezwalał świadkom M. B., M. C. na odbieranie przesyłek, potwierdzanie ich odbioru, co więcej taka sytuacja trwa, co wynika z zeznań świadka, do dzisiaj.

W oparciu o uznany za wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu, w ocenie sądu, stwierdzić należy, iż nie budzi wątpliwości, że oskarżony B. Z. dopuścił się czynu, realizującego znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk. Oskarżony, będąc człowiekiem w pełni poczytalnym, dojrzałym życiowo, posiadającym doświadczenie zawodowe i odpowiednie wykształcenie, musiał działać z pełną świadomością znaczenia popełnianego czynu, stanowiącego występki z art. 284 § 1 kk. Zdaniem sądu, niewątpliwym jest, iż oskarżony B. Z. obejmował świadomością wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 284 § 2 kk. Nie działał on przy tym w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem, nie zachodziła również żadna okoliczność, która uwalniałaby go od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, tj. wyłączałaby bezprawność czynu, bądź winę oskarżonego. W tej konkretnej sytuacji można było zatem wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem.

Uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż oskarżony po sierpniu 2013 roku dokonał 3 płatności po 5 000 zł każda. Przelewy zostały wykonane w dniu 20 stycznia 2014 roku, w dniu 22 stycznia 2014 roku i w dniu 27 stycznia 2014 roku, natomiast w maju 2014r. oddał przedmiotowy samochód. Jednak zdaniem Sądu działania oskarżonego podejmowane były na potrzeby postępowania karnego: w styczniu 2014r. był przesłuchiwany w charakterze świadka, natomiast w kwietniu 2014r. wpłynął do Sądu akt oskarżenia w tej sprawie. Tymczasem oskarżony miał świadomość, że od czerwca 2013r. zaprzestał płacenia rat leasingowych i pomiędzy czerwcem 2013r. a styczniem 2014r. nie dokonał żadnej wpłaty. Poza tym to sam oskarżony, będąc przesłuchiwanym w charakterze podejrzanego, dołączył do akt sprawy kopię maila z dnia 20.08.2013r. z którego wynikało, że umowa leasingu została spółce wypowiedziana, oskarżony znał treść umowy leasingu, jednak nie podjął żadnych działań by wyjaśnić tą sprawę, a co więcej nie można było się z nim skontaktować. Oskarżony do stycznia 2014r. nie spłacał zaległości, nie spłacał bieżących rat leasingowych, nadal był w posiadaniu samochodu, nie kontaktował się z leasingodawcą pomimo tego, że wiedział, że samochód nie został spłacony i nie stanowi jego własności. Co więcej oskarżony z własnej woli, do maja 2014r. nie poinformował (...) S.A. gdzie znajduje się przedmiot leasingu. Oskarżony w toku postępowania sądowego, zdaniem Sądu, nie potrafił

racjonalnie wytłumaczyć dlaczego zaniechał wszelkiego kontaktu z firmą (...) S.A., nie płacił rat, nie oddał samochodu. Oskarżony wskazywał na to, iż kwestionuje wzajemnie rozliczenia z leasingodawcą, jednak jego zarzuty nie znalazły uzasadnienia, po dokonanej analizie dokumentacji i informacji przesłanych przez (...) S.A. Zdaniem Sądu nie płacąc rat w terminie oskarżony musiał liczyć się z konsekwencjami w postaci konieczności natychmiastowego uregulowania wszystkich należności oraz koniecznością niezwłocznego zwrotu przedmiotu leasingu. W wyroku z dnia 30.09.1998r., II AKa 190/98, KZS 1998, z. 10 Sąd Apelacyjny w Krakowie uznał, że odmowa przez oskarżonego zwrócenia maszyn wydanych mu w ramach leasingu, jak i zapłacenia za nie, dowodzi zamiaru przywłaszczenia sobie ich wartości. B. Z. wprost nie odmówił zwrotu przedmiotu leasingu, jednak analiza jego postępowania po rozwiązaniu umowy leasingu wskazuje, iż taki był jego cel. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28.11.2013r., II AKa 376/13, KZS 2014/4/65 stwierdził, że nie można zgodzić się, iż wyrazem zamiaru przywłaszczenia jest jedynie podjęcie działań w celu włączenia powierzonego mienia do własnego majątku. Oczywiście bowiem jest, że zamiar ten manifestuje się już w chwili, kiedy sprawca odmawia zwrotu powierzonych mu przedmiotów, a jednocześnie ukrywa je przed właścicielem, a wreszcie nie powiadamia o fakcie ich utraty. Oskarżony przez ponad pół roku : od czerwca 2013r. do stycznia 2014r. nie podjął żadnych działań: nie spłacał rat leasingowych, nie regulował zaległości, nie zwrócił przedmiotu leasingu, zaniechał kontaktu z (...) S.A., a także firma windykacyjna nie mogła się z nim w żaden sposób skontaktować. Sąd ustalając datę czynu przyjął dzień 23 sierpnia 2013r., biorąc pod uwagę, iż do dnia 22 sierpnia 2013r. oskarżony mógł spłacić zaległości i porozumieć się z leasingodawcą. Wartość szkody nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Zdaniem Sądu nie dziwi i nie świadczy o tym, że umowa nie została skutecznie wypowiedziana, fakt, iż (...) S.A. wystawił duplikat noty księgowej w dniu 13.02.2014r. oraz wskazał w polisie spółkę (...) jako użytkownika przedmiotowego pojazdu skoro spółka ta samochodem nadal dysponowała, a pierwotnie nota księgowa wystawiona była w dniu 20.08.2013r., z terminem płatności do dnia 10.09.2013r., a zatem jeszcze przed rozwiązaniem umowy.

Postawa oskarżonego wskazuje, że zostały spełnione wszystkie przesłanki podmiotowe i przedmiotowe z art. 284 § 2 kk.

Oskarżony popełnił zarzucany mu czyn z zamiarem bezpośrednim.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd kierował się przesłankami z art. 53 § 1 i 2 kk.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował okoliczności popełnienia czynu, w tym fakt, iż oskarżony nadużył zaufania strony umowy, a także wysoką społeczną szkodliwość czynu znajdującą swój wyraz w sankcji przewidzianej za występki z art. 284 § 2 kk, a skonkretyzowaną winą umyślną w postaci zamiaru bezpośredniego oraz wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem. Sąd nie dopatrył się istotnych okoliczności łagodzących, wziął jednak pod uwagę, że oskarżony nie jest karany sędownie.

W świetle ww. okoliczności Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu wymierzona kara jest karą proporcjonalną do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a ponadto spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uznał jednocześnie, iż zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności. W ten sposób Sąd postawił w stosunku do oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną na przyszłość przyjmując, iż nie dopuści się on więcej przestępstw. Oskarżony nie był karany sędownie, prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje. Sąd uznał, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego pozwalają przyjąć, iż pomimo niewykonywania kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego. W ocenie Sądu wystarczającym jest warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 2

lat, który będzie zdaniem Sądu niezbędny dla sprawdzenia prawidłowości postawionej w stosunku do oskarżonego prognozy kryminologicznej i utrwalenia jego prawidłowej postawy.

W ocenie Sądu oskarżony powinien ponieść bezpośrednią i odczuwalną dolegliwość związaną z popełnieniem przez niego czynu zabronionego, która będzie go dodatkowo mobilizowała do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i spełni swe cele wychowawcze. Wobec tego, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, uznając ją za odpowiednią dla oskarżonego. Przy wymiarze tej kary Sąd uwzględnił wszystkie wymienione wyżej okoliczności, aktualną sytuację majątkową oskarżonego, a nadto fakt, iż korzyść, którą zamierzał osiągnąć była wysoka. Określając ilość stawek dziennych Sąd uwzględnił stopień szkodliwości społecznej czynu oraz zawinienia, natomiast przy ustaleniu wysokości jednej stawki Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony pracuje, osiąga wysokie świadczenie emerytalne i jest w stanie wymierzoną mu karę uiścić.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych na k. 68, jako zbędny dla dalszego postępowania, zwrócono spółce (...) S.A. z siedzibą we W..

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 640 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 520 złotych tytułem opłaty, uznając iż ich uiszczenie, z uwagi na dobrą sytuację materialną oskarżonego, nie będzie dla niego zbyt dotkliwym obciążeniem. Oskarżony B. Z. osiąga regularnie, dość wysoki dochodu z tytułu wypłaty świadczenia emerytalnego, przy czym nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu (jest rozwiedziony, ma pełnoletniego syna), a uzyskiwane przezeń świadczenia służą zaspokajaniu wyłącznie jego potrzeb.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.